

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.I.30.057/2021/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a Horváth és Németh Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Horváth Péter Károly ügyvéd) által képviselt 'felperes neve' (cím) felperesnek – a Bajnai és Péter Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Bajnai Gábor ügyvéd) által képviselt 'alperes neve' (cím) alperes ellen személyiségi jogsértés miatt indított perében az Egri Törvényszék 12.G.20.026/2020/42. számú ítélete ellen a felperes részéről 44. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30 000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig – külön felhívásra – 48 000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A közel nyolcszáz munkavállalót foglalkoztató h-i V. & B. M. Kft.-nél (a továbbiakban: a munkáltató) két szakszervezet működik. Az egyik a felperes, amely 1992-ben alakult és 2020 januárjában 234 taggal rendelkezett, a másik pedig az alperes, amely 2018-ban létesített kirendeltséget a munkáltatónál, és annak munkavállalói közül 2020 januárjában 113 taggal bírt.

[2] A felek között nincs jó kapcsolat, mert a felperes tagjai közül legalább 50 fő átlépett az alperes szervezetébe, amely a felperesnél erőteljesebb eszközöket tartott célravezetőnek a szakszervezeti érdekérvényesítés során. Ezért a 2019. évi bértárgyalások alatt nem együtt, hanem külön-külön tárgyaltak a munkáltatóval. Ennek során az alperes javaslatot tett a bónuszrendszer átalakítására, és 14,5%-os béremelést követelt, a felperes pedig eredetileg 12%-os béremelést javasolt, amelyet utóbb 6%-ra leszállított. Mindez az alperes számára nem volt elfogadható, ezért a bértárgyalásokon a továbbiakban nem vett részt. Az alperes bónuszrendszer átalakítására vonatkozó javaslatát ugyanakkor utóbb a munkáltató és a felperes is elfogadta, ezért 2019. április 10-én a kollektív szerződéssel egyenértékű megállapodás született a felek és a munkáltató között az ún. lojalitási bónusz bevezetéséről. A kollektív szerződés módosításához viszont nem volt szükséges az alperes hozzájárulása, hiszen azt a munkáltató és a felperes már az alperes kirendeltségének

megjelenése előtt megkötötték. Ezért a kollektív szerződést – az alperes nélkül folytatódó bértárgyalások eredményeként – 2019-ben csak a felperes és a munkáltató módosították, méghozzá oly módon, hogy 4%-os béremelésben állapodtak meg, amely mellett a hosszabb ideje munkaviszonyban álló munkavállalók további 2%-os lojalitási bónuszhoz jutottak. Bár a munkáltató ígértet tett arra, hogy 2019. második félévében megvizsgálja a további béremelés lehetőségét, utóbb a béreket nem emelte tovább.

[3] Az alperes 2019. november 27. napja előtt nyílt levelet tett közzé a munkáltató székhelyén „Nyílt levél a V. Szakszervezet tevékenységéről” címmel, amelyben úgy foglalt állást, hogy a felperes a 2019. évi bértárgyalások során nem képviselte megfelelően a munkavállalók érdekeit a munkáltatóval szemben. E véleményét a nyílt levélben részletesen megindokolta. A felperes bizalmi testülete válaszként 2019. november 27-én maga is nyílt levelet tett közzé a munkáltató székhelyén, amelyben a kritikát és annak stílusát visszautasította, továbbá jelezte, hogy az álláspontja szerint létszámproblémával küzdő alperessel nem kíván együttműködni.

[4] Ilyen előzmények után az alperes 2019. december 8-án „Ismét nagyot alkotott a V. Szakszervezet vezetősége” címmel újabb nyílt levelet tett közzé a munkáltató székhelyén, amelyet szórólapok formájában a munkavállalókhoz közvetlenül is eljuttatott. Ebben – egyebek mellett – úgy fogalmazott, hogy: „A V. & B. M. Kft.-nél a taglétszámunk bőven meghaladja a reprezentativitáshoz szükséges mértéket, a dolgozók több mint 10%-a tagunk, és többen is egyetértenek célkitűzéseinkkel (pl. ezt bizonyítja a legutóbbi kezdeményezésünket támogató több mint 300 aláírás!). Ezzel a taglétszámmal Kollektív Szerződés kötése is jogosultak lennénk, ha nem lenne egy érdekvédelmi „vasmacskánk” aki nem győzi bizonyítani az alkalmatlanságát erre a munkára.” Kifejtette azt is, hogy: „Melyik az a szakszervezet, amelyik érdekvédelmi tevékenység nélkül, csak segítyez? (A V. Szakszervezet).” Úgy fogalmazott továbbá, hogy: „Az nem érdekvédelem, hogy a saját pénzedből veszek neked szaloncukrot, de én mondom meg, hogy milyen ízűt! Viszont a hatalomban tartottam olyan embereket érdekvédelemre hivatkozva, akiknek a teljesítményét így tudom leírni: egy nagy 0 (NULLA).” Rámutatott arra is, hogy: „Az M... javaslata alapján bevezetésre és átdolgozásra került a jelenléti és jubileumi bónusz rendszere, ami jelentős jövedelememelkedést okozott.”

[5] A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a 2019. december 8-án „Ismét nagyot alkotott a V. Szakszervezet vezetősége” címmel közzétett nyílt levél idézett részeiben foglalt valótlan tényállításával megsértette a jóhírnévhez fűződő jogát. Kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, továbbá kötelezze elégtétel adására és 200 000 Ft sérelemdíj megfizetésére.

[6] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kifejtette, hogy a sérelmezett közlések nem tényállítások, azok ugyanis csak kritikát fogalmaztak meg a felperes szakszervezeti tevékenységével szemben, amely nem lépte át a közügyeket érintő véleménynyilvánítás tág határait.

[7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 200 000 Ft elsőfokú perköltséget, az államnak pedig – külön felhívásra – 36 000 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

[8] A határozatának indokolása szerint a per során azt kellett eldönteni, hogy a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogának védelmében indokolt-e korlátozni a véleménynyilvánítási szabadságot. Ennek során figyelembe vette, hogy a felek egymással versengő szakszervezetek, amelyek célja a munkavállalók érdekvédelme. Mindez a PJD2018.5. szám alatt közzétett eseti döntés, az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: az EJEB) Csánics és Szima-ügyekben hozott ítéletei, valamint a Kúria joggyakorlata alapján indokoltá tette akár a túlzó, felfokozott véleménynyilvánítást is. Ezt a megközelítést pedig nemcsak a munkáltató és a szakszervezetek, hanem az egymással versengő szakszervezetek viszonyában is alkalmazni kell, mert e szervezeteknek jogában áll az, hogy véleményt nyilváníthassanak a másik szakszervezet érdekképviselési tevékenységéről. T. J-né és Zs. T. tanúvallomásai szerint ilyen versengő szakszervezetek a peres felek is, amelyek között konfliktus alakult ki, hiszen az alperes harciasabb módon kívánta védeni a munkavállalók érdekeit, továbbá többen átléptek a felperesből az alperes szervezetébe.

[9] A sérelmezett közlések vizsgálata során figyelembe vette a PK 12. számú állásfoglalásban foglalt szempontokat, valamint azt is, hogy az alperes a per tárgyát képező nyílt levelet a felperes őt kritizáló nyílt levelére válaszként tette közzé, méghozzá olyan időpontban, amikor már ismert volt, hogy a munkáltató 2019. második félévében nem fogja tovább emelni a béreket. Úgy foglalt állást, hogy az alperes ennek apropóján nem előzmény nélkül és nem önkényesen nyilvánított éles hangú véleményt a felperes szakszervezeti tevékenységéről, ráadásul abban kifejtette azt is, hogy úgy tudnának együtt és hatékonyan fellépni a munkáltatóval szemben, ha a felperes vezetősége megújulna, és több teret kapnának benne a fiatalok. Ezért arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sérelmezett közlések összességében nem sértették a felperes jóhírnévét.

[10] Ugyanezt a következtetést vont le az egyes kijelentések külön-külön történt vizsgálata alapján is. Azzal, hogy a felperest „érdekvédelmi vasmacskának” nevezte, az alperes csupán negatív kritikával illette a felperes szakszervezeti tevékenységét, amely nem volt indokolatlanul bántó. Nem volt tényállítás az a közlés sem, amely szerint a felperes csak segélyezést végez, hiszen az alperes ezzel is csak annak a véleményének adott hangot, hogy a felperes érdekvédelmi tevékenysége nem megfelelő. Mindez szintén nem sértette a felperes személyiségi jogait. Ugyancsak nem volt jogsértő az a kritika, amely szerint a felperes vezetőinek teljesítménye nulla, ez ugyanis nem a felperesre, hanem annak vezetőire vonatkozott, és nem lépte át a véleménynyilvánítás határait. Azt a közlést, amely szerint az alperes javaslata alapján került sor a bónuszrendszer átalakítására, önmagában tényállításnak minősítette, de úgy foglalt állást, hogy az megfelelő tényalappal rendelkezett, hiszen az alperes – anyagi pervezetést követően – okirattal igazolta, hogy valóban ő javasolta a bónuszrendszer átalakítását. Az tehát, hogy az így elért jövedelememelkedést magának tulajdonította, nem sértette a vele versengő felperes jóhírnévét.

[11] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: a Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése és 102. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes felperest kötelezte az alperes jogi képviselői munkadíjból álló elsőfokú perköltségének, valamint a feljegyzett kereseti illetéknek a megfizetésére, hiszen a felperes nem igazolta, hogy személyes illetékmentességre jogosult.

[12] A felperes a fellebbezésében azt kérte, hogy az ítéltábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét és adjon helyt a keresetnek.

[13] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen akkor, amikor a per során nemcsak a sérelmezett nyílt levél tartalmát vizsgálta meg, hanem figyelemmel volt e levél előtti és az utáni eseményekre is. Ezért tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a kereset tárgyát képező közlés csupán egy jobbító szándékú vélemény.

[14] Érvelése szerint a PJD2018.5. szám alatt közzétett eseti döntés, valamint az EJEK elsőfokú ítéletben felhívott határozatai értelmében csak a szakszervezetek és a munkáltató közötti közlések tekintetében indokolt a véleménynyilvánítási szabadság fokozott védelme. Az egymással versengő szakszervezetek azonban nem alá- és fölérendeltségi viszonyban vannak, hanem mellérendeltek, így az egymás közti kommunikációjuk nem eshet fokozott védelem alá, hiszen az nem minősíthető közügynek. Ezért az elsőfokú bíróság tévesen kezelte a feleket úgy, mintha közéleti szereplők lennének és helytelenül hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: a Ptk.) 2:44. §-ára, az ugyanis ebben a perben nem alkalmazható. Nem lehet a szakszervezetek egymás közti kijelentéseinek fokozott védelmére következtetni az elsőfokú ítéletben felsorolt nemzetközi egyezményekből sem.

[15] Kétségtelen, hogy a szakszervezeteket is megilleti a véleménynyilvánítás joga, ez azonban nem korlátlan jogosultság, hiszen az az Alaptörvény IX. cikkének (4) bekezdése alapján nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére. Az EJEK elsőfokú ítéletben hivatkozott határozatai is megerősítik, hogy az egymással versengő szakszervezetek sem jogosultak arra, hogy a másokra vonatkozóan valótlan és sértő tényeket állítsanak, valamint indokolatlan és tényalap nélküli véleményeket fogalmazzanak meg. Bár az elsőfokú bíróság hivatkozott a PK 12. számú állásfoglalásra, nem vette figyelembe, hogy a közlések egy kisvárosban hangzottak el, ahol – a hangvételük miatt – jelentős felháborodást váltottak ki. Tévesen állapította meg azt is, hogy a levél csupán egy jobbító szándékú kritika. Annak lekezelő stílusa és az abban foglalt eltorzított tények ugyanis arra utalnak, hogy az alperes célja kizárólag az ő lejárata és megalázása volt, amely nem engedhető meg. A felek egymás közti viszonya valójában a versenyhelyzetben lévő vállalkozások vagy ügyvédek helyzetével azonos. A sérelmezett közlésekben foglalt kritikát a saját munkájára vonatkozóan egyetlen bíróság sem tűné el.

[16] A bizonyíthatósági teszt alkalmazásával megállapítható, hogy a per tárgyát képező első kijelentés nem véleménynyilvánítás, hanem tényállítás volt. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta ugyanis, hogy e közlés szerint az alperes nemcsak „vasmacskának,” hanem a munkájára alkalmatlannak is minősítette őt, ez pedig igazolhatóan valótlan és sértő. Egyértelműen bizonyítható annak a közlésnek a valóságtartalma is, hogy ő csak segélyezést végez. Az alperes ugyanis nem azt írta, hogy az ő tevékenysége nem kielégítő, hanem azt, hogy csak segélyez, ez viszont nyilvánvalóan valótlan, ennek ellenkezőjét az alperes meg sem kísérelte bebizonyítani. Bár az a közlés, amely szerint a felperes vezetőinek tevékenysége „egy nagy nulla,” valóban véleménynyilvánítás, az mégis jogsértő, hiszen az – a levél egész tartalmát vizsgálva – indokolatlanul bántó. A bónuszrendszer átdolgozására vonatkozó közlést az elsőfokú bíróság is tényállításnak minősítette, ez az állítás azonban valótlan, hiszen a lojalitási bónusz bevezetése nem az alperes érdeme. Az annak köszönhető, hogy a sikertelen

bértárgyalások után a felperes képviselői leültek a munkáltatóval és addig tárgyaltak vele, amíg ezt a javaslatot el nem fogadta, így az alperes ezen közlése is sértette az ő jóhírnevét.

[17] Rámutatott, hogy az alperes az elsőfokú ítélet ismeretében tovább fokozta a munkahelyi feszültséget valótlan és sértő tényállításokat, valamint indokolatlanul bántó véleményeket tartalmazó szórólapok osztogatásával, amelyek továbbra is közfelháborodást váltanak ki a munkavállalókban és város lakóiban.

[18] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

[19] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglalt okokból jogszabálysértően utasította-e el a keresetet vagy nem. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helyesen állapította meg, amelyből helytálló jogi következtetésre jutott, így a keresetet jogszerűen utasította el. Az ítéltábla túlnyomórészt egyetért az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket – a fellebbezés tükrében – az alábbiak szerint pontosít.

[21] A per során mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a sérelmezett kijelentések tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek-e. Ennek azért volt kiemelt jelentősége, mert a valótlan és sértő tények állítása, híresztelése, való tények hamis színben történő feltüntetése a jóhírnévhez, a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás pedig a becsülethez fűződő jogot sérti (Ptk. 2:45. §-ának (1) és (2) bekezdései). Mivel a becsület – a jellegéből fakadóan – csak természetes személyekhez kapcsolódhat, a felperes – jogi személyként – nem hivatkozhatott, és a per során nem is hivatkozott a becsülethez fűződő jogának sérelmére. A jóhírnevét ugyanakkor csak olyan közlések sérthették meg, amelyek valamely tény állítását, híresztelését vagy való tény hamis színben való feltüntetését foglalták magukban, véleménynyilvánítással ugyanis nem a jóhírnévhez, hanem a becsülethez fűződő jogot lehet megsérteni, amely a felperes esetében fel sem merülhetett (Kúria Pfv.IV.21.828/2019/6., Pfv.IV.20.771/2019/4.).

[22] Annak eldöntése érdekében, hogy a sérelmezett kijelentések tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek-e, fel kellett tární a közlések valós tartalmát, amelynek során a PK 12. számú kollégiumi állásfoglalás szerint a kijelentéseket a maguk egészében kellett megvizsgálni, az azokban foglalt kifejezéseket pedig nem a formális megjelenésük, hanem a valóságos tartalmuk szerint, a szavak általánosan elfogadott jelentését alapul véve kellett figyelembe venni.

[23] E vizsgálat alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a közlések kizárólag a felperes munkavállalók érdekvédelmével kapcsolatos tevékenységére vonatkoztak. Mindez egyértelműen közügyet érintett, hiszen – ahogy arra a Kúria a Pfv.IV.21.322/2017/4. számú ítéletében rámutatott – a szakszervezetek feladata a munkavállalók érdekeinek érvényesítése a munkáltatókkal szemben, amely közügynek minősül. A fellebbezési érveléssel szemben e kijelentések közéleti jellegét nem érintette az, hogy azok nem a munkáltató és a szakszervezet, hanem két egymással versengő szakszervezet közötti vitában hangzottak el. A 7/2014. (III.7.) AB határozat indokolásának [47] pontja szerint ugyanis a közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit. A lényeg tehát nem az, hogy a sérelmezett kijelentéseket ki tette és kinek címezte, hanem az, hogy mi volt azok tárgya, amennyiben ugyanis a közlések közügyre vonatkoztak, azok a közlő személyétől és a közlés címzettjétől függetlenül a véleménynyilvánítási szabadság fokozott védelmét élvezik. Mivel pedig a felperes szakszervezeti tevékenységét érintő kijelentések a kifejtett okok miatt közügyre vonatkoztak, azok a 13/2014. (IV.18.) AB határozat indokolásának 39. pontja alapján – a közlő személyétől és a közlés címzettjétől függetlenül – automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalom alá kerültek, amely azt jelenti, hogy teret kellett engedni az erőteljes és kritikus vélemények kifejtésének is, ezek korlátozása ugyanis a szakszervezeti működés lényegének: a munkavállalók érdekképviselésének ellehetetlenítésével járt volna (Kúria Pfv.IV.21.322/2017/4.).

[24] A közlések valós tartalmának megállapítása során figyelemmel kellett lenni azok körülményeire, kontextusára, apropójára is (13/2014. (IV.18.) AB határozat indokolásának 39. pontja). Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor mérlegelési körbe vonta, hogy a sérelmezett közlések a felek nyilvánosság előtt zajló levélváltásának részét képezték, továbbá helyesen értékelte azt is, hogy azok olyan időpontban hangzottak el, amikorra egyértelművé vált, hogy a munkáltató által 2019. második félévére beígért béremelés elmarad. A per tárgyát képező nyílt levél apropóját ugyanis éppen az adta, hogy az alperes abban adott választ a felperes – őt kritizáló – korábbi nyílt levelére, amely alkalmat adott arra is, hogy – az elmaradt második féléves béremelés tükrében – értékelje a felek érdekképviselési tevékenységét. Azzal tehát, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi döntése során ezeket a körülményeket is figyelembe vette, nem lépte át a kereseti kérelem és az ellenkérelem korlátait, különös tekintettel arra, hogy ezekre a per során a felek maguk is hivatkoztak.

[25] Az EJEB Szima kontra Magyarország ügyben hozott ítéletének 30. pontja alapján nem kétséges, hogy a munkavállalói érdekvédelem körében egy szakszervezet sem tehet bármilyen nyilatkozatot, valótlán és sértő tényállításokra ugyanis neki sincs lehetősége. Az elsőfokú bíróság azonban a vitatott közléseket – a PK 12. számú állásfoglalásban írt szempontoknak megfelelően – helyesen minősítette véleménynyilvánításnak. A sérelmezett kijelentéseket ugyanis nem a szöveggörnyezetükből kiragadva, hanem az azokat tartalmazó írás lényegének és mondanivalójának tükrében, a maguk összességében kellett értelmezni, amelynek során figyelemmel kellett lenni arra, hogy egy-egy vélemény megfogalmazása magában foglalhat tényállításokat is, de ez nem feltétlenül változtatja meg az egész közlés lényegét, mondanivalóját (Kúria Pfv.IV.21.828/2019/6., Pfv.IV.20.771/2019/4.). A perbeli nyílt levél lényege pedig a felek érdekképviselési tevékenységének bemutatása és ennek keretében a felperes munkájának

bírálatra volt, ezért a sérelmezett kijelentések összességükben közügyet érintő, így fokozott védelem alá eső értékítéletek voltak, amelyek nem minősíthetők indokolatlanul bántónak, így nem lépik át a véleménynyilvánítási szabadság tág korlátait.

[26] Ezzel együtt az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen értelmezte a per tárgyát képező közléseket külön-külön is. E körben az ítéltábla a fellebbezés tükrében csupán azt emeli ki, hogy az első három kijelentés – annak helyes tartalma szerint – egyértelműen az alperes kritikáját fejezte ki a felperes érdekvédelmi tevékenységére vonatkozóan. Ezért a „vasmacska” és a munkájára alkalmatlan minősítés, a segélyezés bírálatra és a felperes érdekképviselési munkájának „nagy nullaként” történő értékelése még a szövegkörnyezetből kiragadva sem tekinthető tényállításnak, azok ugyanis csupán az alperes tevékenységének felfokozott hangvételű, de még megengedett mértékű kritikáját fejezték ki. Az alperes negyedik közlése, amelyben kijelentette, hogy a bónuszrendszer átalakítására az ő javaslata alapján került sor, szintén nem sértette a felperes jóhírnevét, hiszen az alperes a per során okiratokkal igazolta, hogy valóban ő tett javaslatot a munkáltató felé a bónuszrendszer átalakítására, amelyet egyébként a felperes sem vitatott. Így e kijelentés megfelelő tényalappal rendelkezett, és összességében nem változtatta meg a per tárgyát képező nyílt levél mondanivalóját: azt, hogy az alperes szerint a felperes elégtelen érdekvédelmi tevékenységet folytat. Mindezt tehát nem lehet a szövegkörnyezetből kiragadva önálló tényállításnak minősíteni, az ugyanis – az első három közléssel egyezően – csupán a felperes érdekképviselési munkájának kellő ténybeli alappal rendelkező, így megengedett kritikájának minősült.

[27] Annak – az egyébként nem bizonyított – állításnak, hogy az alperes perrel érintett nyílt levele széleskörű felháborodást idézett elő a munkavállalók és a városlakók között, a per során nem volt kiemelt jelentősége. Abban a közéleti kérdésben ugyanis, hogy a felperes vagy az alperes végzett-e hatékonyabb érdekképviselési munkát, a PK. 12. számú állásfoglalás III. pontja alapján a bíróság nem foglalhatott állást, mint ahogy nem dönthette el azt a vitát sem, hogy az alperes szakszervezeti tevékenységét érintő kritika helyes vagy helytelen volt-e. Kizárólag azt állapíthatta meg, hogy a véleménynyilvánítási szabadság a közügyeket érintő véleményeket azok helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül egyaránt védi, annak tág határait pedig a sérelmezett közlések nem lépték át.

[28] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján – az indokolás csekély mértékű pontosításával – helybenhagyta.

[29] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles az alperes által felszámított jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése), amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-ának (1) bekezdése alapján a csatolt megbízási szerződéssel egyezően állapította meg, és arra az ügyvéd alanyi adómentességére tekintettel nem számított fel általános forgalmi adót. A felperes nem hivatkozott személyes illetékmentességre, így nem igazolta az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. §-ának (2) bekezdésében írt feltételek fennállását sem, ezért köteles a feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére is (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (1) bekezdése).

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-